

Payer Imre

Horác úgy várja a csatlakozást, mint gyermek a karácsonyt

Gémberedett buszozások a gubbasztó Budapesten.
December van. Fagytól szikár, pöndörödő levelek

kallódnak most az utcán. Egy k.-európai alkoholista
csöves Horác leheli az ujja begyét. Toporog...

Húzódjál be, ha tudsz, metróba vagy a kapualjba.
Eszedbe jut egy kép, mondat: Harsog a thrák Aquilo.

Tán sohasem-volt ódon kamrában, valahol, tán
egy nagy faház körül, hol a dombon, a dunnafehér

dombon ródliznak a gyerekek, odabenn mazsolások
mind a mákos kalácsok, és tűz duruzsol, nagyanyó

mondja meséjét, és kisüsti jános poharakban,
szent áldomás, mézes dió, sós mogyoró – közelít

már a karácsony... És... Havazásra vársz. Habozol. Na,
mi jön? Mi lesz? Ki tudja azt? Senki se, senki az ég,

bálnahideg felhői alatt. Egy korty nohabort hör-
pöl a hajléktalan Horác. Várja a Csatlakozást.